

УДК 94(477.44)

Гончарук М.М., Мельничук О.А. Соціальне страхування безробітних на Поділлі в 20-х рр. ХХ ст. Рівень ефективності та необхідність впливу суспільних наук на розвиток сучасної цивілізації: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 21-22 лютого 2020 року). – Львів: ГО «Львівська фундація суспільних наук», 2020. – С.57-62.

Гончарук М.М.

аспірант кафедри всесвітньої історії

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця, Україна

Мельничук О.А.

доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри всесвітньої історії

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця, Україна

СОЦІАЛЬНЕ СТРАХУВАННЯ БЕЗРОБІТНИХ НА ПОДІЛЛІ

В 20-Х РР. ХХ СТ.

Основними законодавчими актами, які регулювали поняття безробітного, його правовий статус в період становлення радянської державності були Кодекс законів про працю РСФРР 1918 р., Положення ВЦВК і РНК про страхування на випадок безробіття від 11 грудня 1917 р., Положення про біржі праці від 27 січня 1918 р..

Радянська держава проголосила принцип обов'язковості праці, запровадивши трудову повинність для осіб віком від 16 до 50 років. Звільнялися від трудової повинності особи, які внаслідок хвороби чи каліцтва тимчасово втратили працездатність до її відновлення, вагітні жінки за 8 тижнів до та 8 тижнів після пологів.

Кодекс законів про працю змушував осіб визнати себе безробітним через подання письмової заяви до державних органів. З метою контролю кількості безробітних, точного обліку і планомірного розподілу робочої сили у всіх галузях народного господарства, вивчення попиту та пропозиції створювалися в січні 1918 року місцеві біржі праці, які згодом були реорганізовані у відділи розподілу робочої сили. Працевлаштування здійснювалося лише через вказані установи. Держава повністю контролювала розподіл робочої сили, оскільки заборонила всім приватним конторам та бюро надавати подібні послуги. Безробітні, які не

реєструвалися в біржах праці, позбавлялися права на допомогу. Наданню допомоги передувала перевірка наявності безробіття місцевими касами безробітних за допомоги відділу розподілу робочої сили і відповідних профспілок. Допомога видавалася не пізніше четвертого дня безробіття. За наявності поважних причин місцева каса безробітних могла відмовити у наданні допомоги. Недоліком радянського законодавства була невизначеність цих підстав. Проте, дану постанову місцевої каси безробітних можна було оскаржити в двохтижневий термін у місцевий відділ праці, а далі в обласний. Постанова обласного відділу праці була остаточна і оскарженню не підлягала. Звичайно, що дане положення суттєво обмежувало права безробітних [5, ст.75].

Проголошення обов'язку для державних органів по боротьбі з безробіттям підшукати безробітному роботу за спеціальністю було виправданим і прогресивним, зважаючи на період громадянської війни. Проте, на наш погляд, держава не врахувала ряд важливих умов. Зокрема, стосовно підбору роботи з її оплатою не меншою ніж за попереднім місцем та з приводу встановлення заборони направляти безробітного в іншу місцевість для роботи.

Проблема масового безробіття особливо гостро постала перед більшовиками при переході до нової економічної політики. Перебудова всього укладу господарського життя на засадах ринкової економіки вимагала від держави в першу чергу реорганізації державного апарату для управління економічною сферою. В процесі її здійснення одні установи (Наркомпрод та ін.) були ліквідовані, інші були змушені значно скоротити свої штати, які суттєво збільшилися за період військового комунізму. В цей же час державні підприємства, які працювали не на повну потужність, а також збиткові закривалися чи переводилися на консервацію. Інші працюючі підприємства для економії коштів значною мірою скоротили чисельність своїх робітників.

В результаті, з початком 1922 р., з бірж праці почали надходити тривожні сигнали про наростання масового безробіття. При цьому кількість безробітних зростала такими швидкими темпами, що на кінець 1922 р. лише безробітні в промисловості становили 10% від загальної кількості робітників, зайнятих в промисловості [6, с.5].

Законодавчими актами, що регулювали безробіття в період НЕПу були: Кодекс законів про працю УСРР 1922 р., Постанова РНК України від 1 лютого 1919 р. про створення губернських комітетів бірж праці, “Тимчасове положення про колективи, що організуються комітетами бірж праці для надання трудової допомоги безробітним” затверджене Постановою ВУЦВК і РНК УСРР від 23 травня 1925 р. тощо.

КЗпП УСРР 1922 р. визначав органи реєстрації безробітних; зберігав статус безробітного для осіб, що проходили випробний термін; вказував на умови, терміни та розмір допомог по безробіттю в порядку соціального страхування та пільги надання допомог неповнолітнім безробітним [5, ст.78].

Реєстрацію безробітних на місцях забезпечували комітети бірж праці для боротьби з безробіттям, створені у складі губернських бірж праці згідно з постановою РНК України від 1 лютого 1919 р.

Першим реагуванням радянської влади на проблему масового безробіття в період непу була організація постановою Української економічної наради у вересні 1922 р. спеціального комітету, на який покладалося завдання відшукування необхідних засобів і способів боротьби з наростаючим безробіттям. Наприкінці 1922 р. його було перейменовано у Центральний комітет боротьби з безробіттям.

В лютому 1924 р. були створені Комітети бірж праці для боротьби з безробіттям, які у 1925 р. були реорганізовані в комітети боротьби з безробіттям при губернських, окружних інспекторах праці. Якщо губернські комітети були ліквідовані в 1925 р., то окружні проіснували до 1930 р. [4, с.191]

Серед завдань, що покладалися на комітети по боротьбі із безробіттям були: організація трудових колективів для кваліфікованих безробітних; проведення громадських робіт; відправлення безробітних у фабрично-заводські училища; організація громадського харчування; влаштування гуртожитків для безробітних та ясел для їх дітей; підвищення кваліфікації безробітних; покращення роботи бірж праці [2, арк.. 5].

Однією із найбільш ефективних форм подолання незайнятості населення було залучення кваліфікованих безробітних до трудових колективів безробітних.

Завданням таких колективів було не допустити декласування членів під час безробіття та втрату ними “пролетарської психології і проникнення настроями приватного власника”.

На відміну від громадських робіт, які вже давно застосовувалися як засіб боротьби з незайнятістю населення, створення спеціальних підприємств для безробітних було абсолютно новим видом трудової допомоги безробітним. Радянська влада досить швидко оцінила не лише економічний, але й політичний ефект трудових колективів безробітних. Вже у річному звіті ЦК боротьби з безробіттям уряду УСРР за 1923 р. вказувалося, що організація таких колективів потребує незначних капіталовкладень, а їх розвиток відбувається швидкими темпами [7, с.2].

Постановою ВУЦВК і РНК УСРР від 23 травня 1925 р. затверджено “Тимчасове положення про колективи, що організуються комітетами бірж праці для надання трудової допомоги безробітним”. За даними офіційної статистики на початок 1929 р. на Україні в таких колективах було зайнято 35 тис. осіб. Спочатку трудові колективи організувалися переважно самими безробітними під керівництвом профспілкових організацій. Так, за даними обстеження проведеного ЦК боротьби з безробіттям в 1925 р. з 400 трудколективів – 206 було організовано з ініціативи профспілок чи самих безробітних [9, с.37].

З утворенням у 1925 р. окружних комітетів боротьби із безробіттям основні функції по створенню трудколективів покладалися на них. На кожному засіданні комітету розглядалися декілька десятків заяв ініціативних груп, чи окремих безробітних про організацію того чи іншого виробництва, запуску недіючого підприємства. Наприклад, на засіданні Подільського губернського комітету по боротьбі з безробіттям 10 березня 1925 р. слухалися заяви про відкриття у м. Вінниці зубного кабінету, переплетної майстерні, автомайстерні, бетонної майстерні, шкіряного та миловареного заводів, пекарні, тютюнової фабрики, пральні, млина, організація колективу погоничів худоби [3, арк.. 7-8].

Як правило, від створення трудових колективів безробітних напряму залежало утворення комітетів по боротьбі з безробіттям. Так, Подільський

губернський комітет по боротьбі з безробіттям на засіданні від 14 квітня 1925 р. прийняв рішення про створення районних комітетів у Немирові та Хмільнику, зважаючи на те, що у них вже існують трудові колективи безробітних [3, арк..16].

Для стимулювання безробітних до участі у колективах страхові каси на місцях виплачували на кожного безробітного, що вступав до колективу трьохмісячну допомогу по безробіттю [1, арк..2]. Одночасно новостворені підприємства за Постановою НКП УССР від 26 січня 1925 р. звільнялися від сплати страхових внесків по безробіттю протягом шести місяців, а по закінченню пільгового строку вносили 10%, як інституції державно. Вказаний термін в окремих випадках може бути продовженим спеціальною постановою місцевої страхкаси, узгодженою із Комборбезом [8, с.21].

Для поповнення фондів місцевих комітетів боротьби з безробіттям було прийнято рішення про передачу всіх штрафних сум, що накладалися трудовими комісіями народних судів за порушення законів про працю до окружних та районних комітетів. Оскільки судові виконавці перевантажені роботою, Подільський губкомборбез 11 червня 1925 р. прийняв рішення виділити одного співробітника комітету для стягування штрафів [3, арк..26].

Отже, характеризуючи основні заходи держави, спрямовані на боротьбу із безробіттям, зазначимо, що, незважаючи на запровадження ринкових механізмів в економіці, при матеріальному забезпеченні безробітних держава завжди дотримувалася чіткої класової лінії, намагаючись зберегти за собою соціальну опору в особі робітників-пролетаріїв та незаможного селянства. Створюючи колективи безробітних, влада пильно стежила, щоб вони не набували характеру приватних підприємств, а їх члени не втрачали пролетарську психологію, розуміючи що це приведе до зменшення соціальної підтримки режиму.

Література

1. Державний архів Вінницької області (далі – ДАВіО). Ф.Р – 1599. Оп.1. Спр.70.
2. ДАВО. Ф.Р. 1599. Оп.1. Спр.1.
3. ДАВО. ФР-1599. Оп. 1. Спр. 28.
4. Державний архів Вінницької області. Путівник. К., 1960.
5. Кодекс законів о труде 1922 года. – Х., 1923.
6. Лившиц А. Трудовые коллективы безработных на Украине. – Х., 1929.
7. Отчет ЦК Борьбе за 1923-24 гг. Х. 1924.

8. Фрейман І. І. Збірка правил про забезпечення застрахованих порядком соціального страхування з причини безробіття. Х., 1930.
9. Шатан Е.О. Проблема безробіття на Україні. Х., 1929.